



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р4 р 7/2020
17.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Божидар Вујичић, у предмету предлагача АА из ..., коју заступа пуномоћник Миодраг Шинжар, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о приговору предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 2286/2019, након спроведеног испитног поступка, донео је 17.09.2020. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснован приговор предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 2286/2019.

Образложење

Предлагач је 31.07.2020. године, председнику Врховног касационог суда поднела приговор ради заштите права на суђење у разумном року. У приговору је наведено да је предлагач као тужила 07.06.2013. године поднела тужбу Основном суду у Вршцу против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова ради исплате накнаде зараде за време одсуства са рада ради неге детета. Првостепени суд је 11.02.2014. године донео пресуду која је потом исправљена решењем истог суда, а том пресудом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле. Против наведене пресуде, тужила је 12.03.2014. године изјавила жалбу која је другостепеном пресудом Апелационог суда у Београду од 15.01.2015. године одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена. Тужила је 22.09.2015. године поднела предлог за понављање поступка који је решењем првостепеног суда од 22.03.2016. године прихваћен па је дозвољено понављање поступка и истовремено је укинута раније донета првостепена пресуда, а новом првостепеном пресудом од 08.07.2016. године усвојен је тужбени захтев тужиле. По жалби тужене Апелациони суд у Београду је решењем од 22.12.2016. године укинуо првостепену пресуду и вратио предмет првостепеном суду на поновно суђење, а првостепени суд поново доноси пресуду 09.05.2017. године, којом усваја тужбени захтев. Након тога, по жалби тужене, Апелациони суд 05.04.2019. године доноси пресуду којом преиначује првостепену пресуду, тако што тужбени захтев одбија као неоснован. Против другостепене пресуде тужила је преко пуномоћника 05.04.2019. године изјавила ревизију Врховном касационом суду о којој тај суд још увек није одлучио. Сматрајући да је на наведени начин у спору који траје више од осам година повређено њено право на суђење у разумном року, тужила тражи да се приговор уважи, те да се од стране Врховног касационог суда донесе одлука о повреди њеног права на суђење у разумном року.

Одлучујући о приговору на основу члана 7. ст. 2, 9. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" број 40/2015), Врховни касациони суд је нашао да је приговор неоснован.

По спроведеном испитном поступку у коме је прибављен извештај од писарнице Врховног касационог суда и судије известиоца, утврђено је да су списи предмета ради одлучивања о изјављеној ревизији достављени Врховном касационом суду 30.07.2019. године, а да су судији известиоцу у рад предати 01.08.2019. године. Предмет је изнет на веће и већан 30.07.2020. године и одлука је урађена.

Уставом Републике Србије у члану 32. став 1. је прописано да свако има право да му независан, непристрасан и законом установљен суд правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка као и оптужбама против њега. Закон о парничном поступку у члану 10. став 1. такође прописује да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року, а Закон о заштити права на суђење у разумном року у члану 4. је прописао да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законских рокова за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Имајући у виду поменуте одредбе Устава и закона, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају предлагачу није повређено право на суђење у разумном року, те да је отуда њен приговор неоснован. При томе, Врховни касациони суд за оцену повреде поменутог права узима период од када се предмет налази у овом суду, с обзиром да према утврђеном чињеничном стању Врховни касациони суд у претходном поступку није имао никакво учешће у поступку одлучивања. Сам спор без сумње, имајући у виду природу и значај потраживања за тужиљу траје неразумно дуго, али, као што је наведено овај суд цени период у коме се списи налазе на одлучивању код њега. Полазећи од те околности чињеница да су списи предмета примљени у Врховни касациони суд 30.07.2019. године, да је предмет већан 30.07.2020. године, а да је предлог за заштиту права на суђење у разумном року примљен у Врховни касациони суд 31.07.2020. године, пошто је претходног дана предат препоручено на пошту доводи до закључка да је укупан поступак у овом суду трајао годину дана, што је за одлучивање у суду највише инстанце у земљи прихватљив рок.

Управо, због свега наведеног је и одлучено као у изреци решења.

Судија

Божидар Вујичић,с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења дозвољена је жалба

Врховном касационом суду у року од 8 дана од пријема истог.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић